

XVII. kötet

Budapest, 1902. április 20-án.

16. szám.

**Ravasz szobalány.**



*Úrnő.* Szívesen fölfogadnám magát szobalánynak; de megkívánom, hogy ügyes varrónő is legyen!

*Szobalány.* Én, nagysága, kezit csókolom, varrni nem tudok; de szolgállok majd az én varrónőm czimével, a ki pompásan tud szabni.

**Mai lányok.**

— Légy óvatos, édes Lenkém, mert a mama megtalálja nálad azt a Zola-regényt.

— Oh, nem baj. Mamának már szabad ilyesmit olvasni.

**Esdeklés.**

Él-e még szivedben	Jársz-e álmaidban
A multak emléke,	A kies berekben,
Avagy kettőnk között	Hol sok édes órát
Már mindennek vége?	Töltöttünk el ketten?

Emlékezel-e még	Nem feledtél úgy-e?
Az eltelt napokra,	Hisz az nem is lehet,
A számlálatlan vett	Az ember igazán
És adott csókokra?	Csupán egyszer szeret.

Habár az irigy sors  
Minket elszakított:  
— Postafordultával  
Küldj egy pár forintot!

G. O. B.

**Ülve marad.**

*Tanító.* Margit, te ma itt maradsz, itt fogsz ülni egy óráig.

*Kis leány.* Tanító úr, tessék más büntetést adni!

*Tanító.* Miért?

*Kis leány.* Mert a mamám azt mondta, hogy egy leányra legrosszabb, ha ülve marad.

Varjas Emőd ifiúrból két példány létezett a városban. Az egyik persze nem volt más, mint tulajdon maga. Csak annyit jegyzünk meg róla, hogy régi nemes családból származott és az volt a fő törekvése, hogy kuszált anyagi viszonyait egy sikerült házassággal rendezze. E végett igen sokat kerülgette a szép Magdát, a kire tekintélyes hozomány és örökség várt.

Varjas Emőd második kiadását, az ő valóságos alter egoját, Sima Bandinak hívták. Szerény és szegény városi hivatalnok létére nem fordult meg a társaságokban, sőt azt lehet mondani, nem is volt neki ismerőse a városban. A hivatali helyiségen kívül minden idejét otthon töltötte s az olvasás képezte egyedüli szórakozását.

Varjas Emőd az utcán ismerkedett meg vele. Véletlenül találkoztak s mind a kettő meglepődött a kölcsönő hasonlatosságon. Ezen az alapon aztán megbarátkoztak és azóta rendszeren fölkeresték egymást.

A mennyire a két ifjú alakra, arcra és testmozdulatra hasonlított, épen annyira különbözött egymástól lelkileg. Varjasra bátran rá süthetjük a léhaság vádját, míg ellenben Bandi komoly, következetes és mindenek fölött jellemes viseletet tanusított. Emőd műveltsége felületes volt, szíve meg üres, — Sima Bandi pedig nagy tudással s érző lélekkel dicsekedhetett.

Az ifjak részletes jellemzése egyébként nem tartozik a tárgyhoz. A mit most elmesélünk, az csak egy mulatságos történetkéje életöknek, mely azonban egészen más irányba terelte pályafutásukat.

A dolog ott kezdődött, hogy Bandi egy szép nap sürgős meghívást kapott Emődtől. Mit sem sejtve, tüstént elsietett könnyelmű hasonmásához, a ki ágyban fekvé fogadta.

— Köszönöm, hogy eljöttél, testvér, — kezdte a szót Varjas, hasonlatosságukra czélozván a testvér megszólítással. — Egy kis szíveségedre számítok, de előre kérek, hogy ne utasíts el.

— Halljuk! — mondá egyszerűen Bandi.

— Mindenekelőtt elmondom, hogy hol jártam tegnap s ennek kapcsán azt is, hogy mi történt velem ma reggel. Jól tudod, ugy-e, hogy olykor el szoktam járni Oroszkáékhoz. Az öregnek pompás borai vannak s a Magda leánya is elég csinos ahhoz, hogy az ember ne sajnálja kilincsüket koptatni. Tegnap is náluk töltöttem a délutánt. Társalgás közben véletlenül fölemlítettem Oroszka előtt, a ki nagy lókedvelő hírében áll, hogy egy pompás új lovat szereztem be istállómba . . . Az embernek nagyítani kell, pajtás . . . Az öreg érdeklődni kezdett lovam után . . . Igaz, testvér, tudsz-e lovagolni?

— Tudok, — felelte Bandi.

— Helyes, — folytatta beszédét az ágyban ülő beteg, — máskülönben nem is segíthetnél rajtam. Tehát mondom, Oroszka érdeklődött a ló után, mire a kis-

asszony mosolyogva közbeszólt: «Tud is maga lovagolni!» — No, no, nagysád, — feleltem, — én régi urlovas vagyok. — «Hát tudja mit, Varjas úr, akkor tegye meg nekem azt a barátságot, lovagoljon erre holnap délután azon a híres új paripáján.» — Szívesen kisasszony, — viszonzám udvariasan, — de miért kívánja? — «Szeretném látni, — kaczagott a kis hamis, — hogy mint pottyan a porba egy urlovas» . . . Ez a gúnyos beszéd persze feltüzelt engem és ámbátor az apja rendreutastotta, mégis elhatároztam, hogy le fogom főzni Magduskát, hadd lássa tulajdon két szemével, hogy Varjas Emőd nem szokott a porba pottyanni.

— Ez történt tegnap. Persze erősen megfogadtam magamban, hogy a csinos lányka szeszélyét kielégítem, a mivel kettős czélt szándékoztam elérni. Először bebizonyítom rátermettségemet a lóra, másodsor megnyerem mind az apa, mind a leány vonzalmát.

Ehez képest ma reggel próbaloaglásra indultam el hazulról. Kinn jártam a nagy mezőn és sikerült futamokat tartottam a Szultánnal. De oh! a gaz állat egy rövid negyedóra múlva már az árokba röpitett. Azt hittem, hogy meg kell hálnom. Egy ideig ott fetrengtem a porban, — jól megjósolta az ármányos Magduska! — azután egy majoros kegyelméből kocsin érkeztem haza és ettől fogva az ágyat őrizem. A térdem most is veszettül sajog. Keresztesontom is alaposan fáj. De hidd el, még jobban fáj nekem a baleset első pillanatától kezdve az a tudat, hogy én eme malőröm által Oroszkáék előtt lehetetlenné vagyok téve. E fölött való bosszuságomban — ime a paplant is összeharapdáltam. Végre azonban eszembe jutottál, Bandi és nyomban nagyszerű ötletem támadt. Mi úgy hasonlítunk egymáshoz, mint két tojás. Nagyszerű dolog volna, ha ma délután helyettesitenél.

— Hogyan? — kérdezte Bandi.

— Magadra öltöd ruhámat és helyettem kilovagolsz Szultánnal a p—i országútra. A Magdáék nyaralóját messziről fölismerheted apró, hegyes tornyairól. Ott aztán összeszeded a tudományodat és gyorsan elvágatsz a ház előtt. Még köszönhetsz is nekik, mert Oroszka úr és leánya minden bizonynyal kinn lesznek az erkélyen. A csel, remélem, jól fog sikerülni és Oroszkáék meg mernek majd esküdni rá, hogy Varjas Emőd vonult el szemeik előtt. Én azalatt idehaza fogom bevárni az eredményt.

— Értem, — felelte Bandi. — De hátha rá jönnek majd a turpisságra.

— Az merőben lehetetlenség. Először nekem érdekenben áll hallgatni a dologról, azután meg bizom a te titoktartásodban.

— Abban bizhatol.

— Akkor rendben vagyunk.

Ilyenformán Bandi magára vállalta a mulatságos meg-

bizást. Elvégre, gondolta magában, nem egyéb, mint tréfa és annyi bizonyos, hogy nem követ el vele becselenséget. Bandi attól sem félt, hogy esetleg ő is úgy jár a makranczos lóval, mint Emőd, mert hiszen lovaglás tekintetében elsőrangú kitűnőség volt, csak hogy nem szokott vele dicsekedni, mint barátja.

Nyomban át is öltözködött Emőd ruhájába. Ha valaki most betoppant volna hozzájuk, megrémült volna az ördögös látványtól, hogy im, egyszerre két Varjas Emőd van a szobában. Ők maguk is jót nevettek a hasonlatosságon s Emőd még biztosabbra vette a sikert.

... Egy óra múlva Bandi, a ki keményen megülte a Szultánt nyugodtan poroszkált a p—i út irányában.

A nyeregben ülve délcegebbnek tűnt fel, mint egyébkor. Nyugodt arcvonásaiból ítélve, ez a kaland a legcsekélyebb izgalmat sem keltette benne. Elhatározta, hogy gyorsan végére jár a dolognak, azután haza siet a könyvei és hegedűje mellé. . . . Egy fél óra sem telt bele, már is föltűnt szemei előtt a Magduskák háza. Tüstént gyorsabb ügetésbe ment át, hogy ezzel is jobban előidézze a személyi csalódást. Azonban kár volt annyira igyekeznie, mert a mint a nyaraló közelébe ért, észrevehette, hogy egy fia lélek sem mutatkozik az erkélyen, vagy az ablakok egyikében. «Tán visszafelé több szerencsém lesz», gondolta Bandi és tovább nyargalt a hegyek felé.

Az útkeresztezésnél megállt és kissé pihentette a lovat.

— Emőd, Emőd! talán fölültettek téged, — mormogá bajusza alól és akaratlanul is mosolyognia kellett. — Velem az ilyesmi nem történhetik meg, mert nem hallgatók szeszélyes kisasszonykák szavára.

Ezzel újra megindította lovát, hogy visszatérőben ismét észrevétesse magát a ház környékén. Alig haladt azonban egyik országúti határkötőtől a másikig, heves lódobogás hangzott mögötte és nyomban rá ez a kiáltás hatolt fülébe:

— Varjas úr! Álljon meg! Mi vagyunk, Oroszkák!

— Tyűh, az árgyelusát, itt baj van! . . . Sima Bandi hamarjában nem tudta, hogy mitévő legyen. Ha megáll a hívó szóra, Emőd dicsőségének vége, ha pedig tovább vágtat, ugyancsak Emőd lesz az, a kiről nem valami kedvező véleményt fognak táplálni. Úgy teszek, eszelte ki Bandi, mintha nem hallottam volna a kiáltást. És sarkantyújával nagyobb gyorsaságra ösztökélte Szultánt.

De mindamellett a kiáltozás nem szűnt meg mögötte, sőt egy kellemes csengésű női hang is ezt kiáltozta:

— Emőd úr! Megállhat már! Hiszek önnek!

Bandi tovább nem tarthatta magát. Történjék, a mi nek történni kell, de ő megáll. Erre a véletlen találkozásra nem kapott utasítást, tehát úgy cselekszik, a mint jónak látja.

És bevárta a két lovat, a kik lihegve nyomultak előre.

Bandi udvariasan megemelte sapkáját, Oroszka úr pedig lelkendezve szólt:

— No öcsém, lefőzött minket! Gratulálok.

Apa és leány az első pillanatban észre se vették volna a személycserét, de Bandi, hogy a későbbi kellemetlenségeknek elejét vegye, nyomban igazi nevén mutatkozott be. Lőn persze nagy csodálkozás. Az ismeretség azonban megkötött és így aztán hármásban ballagtak haza felé. Sima Bandit rövid öt perc alatt megkedvelték Oroszkák. Az igaz, hogy Bandi ki is tett magáért a társalgásban. Egyre beszélt, főlemlítette azt is, hogy jó barátságban áll hasonmásával, de attól lovagiasan tartózkodott, hogy Emödről az eset dolgában nyilatkozzék.

Magduska úgy is sejtett valamit. Tett is világosan érthető czélzásokat Emödre, de Bandi ezek elől ügyesen kitért.

A nyaralóhoz érve, Oroszka úr behívta egy pohár borra a csinos fiút, a mely meghívás Magduskának is inyére volt. Az egész délutánt együtt töltötték és távozáskor Bandinak ígéretet kellett tenni, hogy ezentúl gyakran el fog látogatni hozzájuk.

Bandi nem okoskodott sokat, hanem az érdekes kaland egész lefolyását hiven előadta Varjasnak. Nem is mentegetődzött, mert nyugodtnak érezte lelkiismeretét.

— Ennek így kellett történni, testvér — fejezte be rövid elbeszélését.

Emödöt fölötte kellemetlenül érintette a dolog.

— Betetted nekem a kaput! — jegyezte meg rosszkedvűen.

— Be ám, te magadnak! — mondta rá Bandi.

Emőd az eset folytán elhidegült barátjától. Magdákat sem merte ettől fogva fölkeresni; attól tartott, hogy nyíltan a szemébe fognak nevetni. Bandit azzal gyanúsította magában, hogy őt kijátszotta és elütötte kezéről a gazdag leányt.

Ez természetesen nem így volt, de a látszat mégis Emödnek adott igazat. Bandi és Magda ugyanis rövid idő alatt megszerették egymást és csakhamar meg is volt a — lakodalom.

Varjas Emőd ez alkalomból nem mutatkozott sehol a városban. Rendkívül bosszankodott, valahányszor csak eszébe jutott hasonmása.

Csak akkor bujt elő barlangjából, mikor meghallotta, hogy az ifjú pár visszatért nászútjáról. Kileste az alkalmat hogy Bandi val találkozhassék, a mi meg is történt egyszer a kávéházban.

— Testvér, — szólította meg a boldog férjet, — a lovamnak köszönheted a szerencsédet.

— Nos? — kérde Bandi.

— Hát legalább fizess ki az árát, mert én hitelbe vettem.

... Látnivaló, hogy a kalandból Varjasnak is meg volt a maga haszna.

Maróthy János.

Varjas Emőd ifiúrból két példány létezett a városban. Az egyik persze nem volt más, mint tulajdon maga. Csak annyit jegyzünk meg róla, hogy régi nemes családból származott és az volt a fő törekvése, hogy kuszált anyagi viszonyait egy sikerült házassággal rendezze. E végett igen sokat kerülgette a szép Magdát, a kire tekintélyes hozomány és örökség várt.

Varjas Emőd második kiadását, az ő valóságos alter egoját, Sima Bandinak hívták. Szerény és szegény városi hivatalnok létére nem fordult meg a társaságokban, sőt azt lehet mondani, nem is volt neki ismerőse a városban. A hivatali helyiségen kívül minden idejét otthon töltötte s az olvasás képezte egyedüli szórakozását.

Varjas Emőd az utcán ismerkedett meg vele. Véletlenül találkoztak s mind a kettő meglepődött a kölesönő hasonlatosságon. Ezen az alapon aztán megbarátkoztak és azóta rendszeren fölkeresték egymást.

A mennyire a két ifjú alakra, arcra és testmozdulatra hasonlított, épen annyira különbözött egymástól lelkileg. Varjasra bátran rá süthetjük a léhaság vádját, míg ellenben Bandi komoly, következetes és mindenek fölött jellemes viseletet tanusított. Emőd műveltsége felületes volt, szíve meg üres, — Sima Bandi pedig nagy tudással s érző lélekkel dicsekedhetett.

Az ifjak részletes jellemzése egyébként nem tartozik a tárgyhoz. A mit most elmesélünk, az csak egy mulatságos történetkéje életöknek, mely azonban egészen más irányba terelte pályafutásukat.

A dolog ott kezdődött, hogy Bandi egy szép nap sürgős meghívást kapott Emődtől. Mit sem sejtve, tüstént elsietett könnyelmű hasonmásához, a ki ágyban fekve fogadta.

— Köszönöm, hogy eljöttél, testvér, — kezdte a szót Varjas, hasonlatosságukra czélozván a testvér megszólítással. — Egy kis szivességedre számítok, de előre kérek, hogy ne utasíts el.

— Halljuk! — mondá egyszerűen Bandi.

— Mindenekelőtt elmondom, hogy hol jártam tegnap s ennek kapcsán azt is, hogy mi történt velem ma reggel. Jól tudod, ugy-e, hogy olykor el szoktam járni Oroszkáékhoz. Az öregnek pompás borai vannak s a Magda leánya is elég csinos ahhoz, hogy az ember ne sajnálja kilincsüket koptatni. Tegnap is náluk töltöttem a délutánt. Társalgás közben véletlenül fölemlítettem Oroszka előtt, a ki nagy lókedvelő hírében áll, hogy egy pompás új lovat szereztem be istállómba . . . Az embernek nagyítani kell, pajtás . . . Az öreg érdeklődni kezdett lovam után . . . Igaz, testvér, tudsz-e lovagolni?

— Tudok, — felelte Bandi.

— Helyes, — folytatta beszédét az ágyban ülő beteg, — máskülönben nem is segíthetnél rajtam. Tehát mondom, Oroszka érdeklődött a ló után, mire a kis-

asszony mosolyogva közbeszólt: «Tud is maga lovagolni!» — No, no, nagysád, — feleltem, — én régi urlovas vagyok. — «Hát tudja mit, Varjas úr, akkor tegye meg nekem azt a barátságot, lovagoljon erre holnap délután azon a híres új paripáján.» — Szívesen kisasszony, — viszonzám udvariasan, — de miért kívánja? — «Szeretném látni, — kaczagott a kis hamis, — hogy mint pottyan a porba egy urlovas» . . . Ez a gúnyos beszéd persze feltüzelt engem és ámbátor az apja rendreutastotta, mégis elhatároztam, hogy le fogom főzni Magduskát, hadd lássa tulajdon két szemével, hogy Varjas Emőd nem szokott a porba pottyanni.

— Ez történt tegnap. Persze erősen megfogadtam magamban, hogy a csinos lányka szeszélyét kielégitem, a mivel kettős czélt szándékoztam elérni. Először bebizonyítom rátermettségemet a lóra, másodszor megnyerem mind az apa, mind a leány vonzalmát.

Ehez képest ma reggel próbaloaglásra indultam el hazulról. Kinn jártam a nagy mezőn és sikerült futamokat tartottam a Szultánnal. De oh! a gaz állat egy rövid negyedóra múlva már az árokba röpitett. Azt hittem, hogy meg kell halnom. Egy ideig ott fetrengtem a porban, — jól megjósolta az ármányos Magduska! — azután egy majoros kegyelméből kocsin érkeztem haza és ettől fogva az ágyat őrizem. A térdem most is veszettül sajog. Keresztesontom is alaposan fáj. De hidd el, még jobban fáj nekem a baleset első pillanatától kezdve az a tudat, hogy én eme malőröm által Oroszkáék előtt lehetlenné vagyok téve. E fölött való bosszuságomban — ime a paplant is összeharapdáltam. Végre azonban eszembe jutottál, Bandi és nyomban nagyszerű ötletem támadt. Mi úgy hasonlítunk egymáshoz, mint két tojás. Nagyszerű dolog volna, ha ma délután helyettesitenél.

— Hogyan? — kérdezte Bandi.

— Magadra öltöd ruhámat és helyettem kilovagolsz Szultánnal a p—i országútra. A Magdáék nyaralóját messziről fölismerheted apró, hegyes tornyairól. Ott aztán összeszeded a tudományodat és gyorsan elvágtatsz a ház előtt. Még köszönhetsz is nekik, mert Oroszka úr és leánya minden bizonynyal kinn lesznek az erkélyen. A csel, remélem, jól fog sikerülni és Oroszkáék meg mernek majd esküdni rá, hogy Varjas Emőd vonult el szemeik előtt. Én azalatt idehaza fogom bevárni az eredményt.

— Értem, — felelte Bandi. — De hátha rá jönnek majd a turpisságra.

— Az merőben lehetlenség. Először nekem érdekenben áll hallgatni a dologról, azután meg bizom a te titoktartásodban.

— Abban bizhatol.

— Akkor rendben vagyunk.

Ilyenformán Bandi magára vállalta a mulatságos meg-

bizást. Elvégre, gondolta magában, nem egyéb, mint tréfa és annyi bizonyos, hogy nem követ el vele becselenséget. Bandi attól sem félt, hogy esetleg ő is úgy jár a makranczos lóval, mint Emőd, mert hiszen lovaglás tekintetében elsőrangú kitűnőség volt, csak hogy nem szokott vele dicsekedni, mint barátja.

Nyomban át is öltözködött Emőd ruhájába. Ha valaki most betoppant volna hozzájuk, megrémült volna az ördögös látványtól, hogy im, egyszerre két Varjas Emőd van a szobában. Ők maguk is jól nevettek a hasonlatoságon s Emőd még biztosabbra vette a sikert.

. . . Egy óra múlva Bandi, a ki keményen megülte a Szultánt nyugodtan poroszkált a p—i út irányában.

A nyeregben ülve délcezegebbnek tűnt fel, mint egyébkor. Nyugodt arcvonásaiból ítélve, ez a kaland a legcsekélyebb izgalmat sem keltette benne. Elhatározta, hogy gyorsan végére jár a dolognak, azután haza siet a könyvei és hegedűje mellé . . . Egy fél óra sem telt bele, már is föltűnt szemei előtt a Magduskák háza. Tüstént gyorsabb ügetésbe ment át, hogy ezzel is jobban előidézze a személyi csalódást. Azonban kár volt annyira igyekeznie, mert a mint a nyaraló közelébe ért, észrevehette, hogy egy fia lélek sem mutatkozik az erkélyen, vagy az ablakok egyikében. «Tán visszafelé több szerencsém lesz», gondolta Bandi és tovább nyargalt a hegyek felé.

Az útkeresztezésnél megállt és kissé pihentette a lovat.

— Emőd, Emőd! talán fölültettek téged, — mormogá bajusza alól és akaratlanul is mosolyognia kellett. — Velem az ilyesmi nem történhetik meg, mert nem hallgatók szeszélyes kisasszonykák szavára.

Ezzel újra megindította lovát, hogy visszatérőben ismét észrevétesse magát a ház környékén. Alig haladt azonban egyik országúti határkötőtől a másikig, heves lódobogás hangzott mögötte és nyomban rá ez a kiáltás hatolt fülébe :

— Varjas úr! Álljon meg! Mi vagyunk, Oroszkák!

— Tyűh, az árgyelusát, itt baj van! . . . Sima Bandi hamarjában nem tudta, hogy mitévő legyen. Ha megáll a hívó szóra, Emőd dicsőségének vége, ha pedig tovább vágtat, ugyancsak Emőd lesz az, a kiről nem valami kedvező véleményt fognak táplálni. Úgy teszek, eszelte ki Bandi, mintha nem hallottam volna a kiáltást. És sarkantyújával nagyobb gyorsaságra ösztökélte Szultánt.

De mindamelllett a kiáltás nem szűnt meg mögötte, sőt egy kellemes csengésű női hang is ezt kiáltozta :

— Emőd úr! Megállhat már! Hiszek önnek!

Bandi tovább nem tarthatta magát. Történjék, a mi nek történni kell, de ő megáll. Erre a véletlen találkozásra nem kapott utasítást, tehát úgy cselekszik, a mint jónak látja.

És bevárta a két lovast, a kik lihegve nyomultak előre.

Bandi udvariasan megemelte sapkáját, Oroszka úr pedig lelkesedve szólt :

— No öcsém, lefőzött minket! Gratulálok.

Apa és leány az első pillanatban észre se vették volna a személycserét, de Bandi, hogy a későbbi kellemetlenségeknek elejét vegye, nyomban igazi nevén mutatkozott be. Lón persze nagy csodálkozás. Az ismeretség azonban megkötöttetett és így aztán hármában ballagtak haza felé. Sima Bandit rövid öt perc alatt megkedvelték Oroszkák. Az igaz, hogy Bandi ki is tett magáért a társalgásban. Egyre beszélt, fölemlítette azt is, hogy jó barátságban áll hasonmásával, de attól lovagiasan tartózkodott, hogy Emödről az eset dolgában nyilatkozzék.

Magduska úgy is sejtett valamit. Tett is világosan érthető czélzásokat Emödre, de Bandi ezek elől ügyesen kitért.

A nyaralóhoz érve, Oroszka úr behívta egy pohár borra a csinos fiút, a mely meghívás Magduskának is inyére volt. Az egész délutánt együtt töltötték és távozáskor Bandinak ígéretet kellett tenni, hogy ezentúl gyakran el fog látogatni hozzájuk.

Bandi nem okoskodott sokat, hanem az érdekes kaland egész lefolyását hiven előadta Varjasnak. Nem is mentegetődzött, mert nyugodtnak érezte lelkiismeretét.

— Ennek így kellett történni, testvér — fejezte be rövid elbeszélését.

Emödot föltette kellemetlenül érintette a dolog.

— Betetted nekem a kaput! — jegyezte meg rosszkedvűen.

— Be ám, te magadnak! — mondta rá Bandi.

Emőd az eset folytán elhidegült barátjától. Magdákat sem merte ettől fogva fölkeresni; attól tartott, hogy nyiltan a szemébe fognak nevetni. Bandit azzal gyanúsította magában, hogy őt kijátszotta és elütötte kezéről a gazdag leányt.

Ez természetesen nem így volt, de a látszat mégis Emödnek adott igazat. Bandi és Magda ugyanis rövid idő alatt megszerették egymást és csakhamar meg is volt a — lakodalom.

Varjas Emőd ez alkalomból nem mutatkozott sehol a városban. Rendkívül bosszankodott, valahányszor csak eszébe jutott hasonmása.

Csak akkor bujt elő barlangjából, mikor meghallotta, hogy az ifjú pár visszatért nászútjáról. Kileste az alkalmat hogy Bandival találkozassék, a mi meg is történt egyszer a kávéházban.

— Testvér, — szólította meg a boldog férjet, — a lovamnak köszönheted a szerencsédet.

— Nos? — kérdé Bandi.

— Hát legalább fizess ki az árát, mert én hitelbe vettem.

. . . Látnivaló, hogy a kalandból Varjasnak is meg volt a maga haszna.

Maróthy János.

## Tanács.



— Ugyan, szomszéd! Mit csináljak azokkal a fránya egerekkel a padláson? Mind elpusztítják a lisztemet?

— Tegyen oda nekik egy oldal szalonnát, majd akkor békében hagyják a lisztet.

## Ez is aranylakodalom.

— Mit hallok! Te nőszülsz?  
 — Igen.  
 — S milyen koros a menyasszonyod?  
 — Negyven éves.  
 — S mennyi a hozománya?  
 — Százezer korona.  
 — Akkor azt is mondhatod, hogy már aranylakodalmat ülsz!

## Azt már értem.

Jó későn egy berugott bányász megy az utcán s teljes tüdővel fujja a nótáját. A rendőr rá kiált:

— Ne orditson!  
 Mire ez mérgesen mondja:  
 — Mi köze hozzá!?  
 Mire egy hatalmas pofont kap.  
 — Ejnye a teremfáját, mi volt ez?  
 Ujra kap egy pofont.  
 — Ezt már értem, — mondja megjuhászodva a bányász és csöndben tovább ment.

## Az egész czéh.

A jó kedélyéről s derült humoráról ismert miniszteri tanácsos hivatalvizsgálatra ment, egyik vidéki városba, a hol nyolczan voltak egy hivatalban alkalmazva. Belép a főnök szobájába s kérdi, hogy mindenki ott van-e?

— Igen, itt van az egész czéh, én vagyok a czéh-mester!

— Nem rossz hasonlat, — mondja a miniszteri tanácsos nevetve.

— Oh, ez, kérem, nem hasonlat ám, hanem tiszta valóság. A sors véletlen találkozása, hogy velem együtt mindnyájan csizmadiák fiai vagyunk, a hivatalszolgánk pedig kész csizmadia, a műhelyből került ide s üres óráiban ő látja el az egész hivatalt talpalással.

## A félreismert pauzák.

A nagyprépost nagyon konzervatív ember volt s az új dolgok iránt egyáltalán nem nagy kedvet mutatott.

Egy püspöki requiem alkalmával előadta a székes-egyházi énekhar Liszt Ferencz Liberáját, mely tudvalevőleg páratlan a maga nemében.

Az öreg nagyprépost csak feszengett egy darabig a stallumban, de midőn a legszebb részekhez értek az énekesek s azokat a nagyszerű megszakításokat énekelték, nem állhatta meg szó nélkül s így dörmögött magában:

— Így van az, mikor nem tanulják jól meg a darabot, ilyenkor csak kapkodnak, mint Bernát a menykő után!

## Elkeseredettségben.



— Mindig olyan édesen iszsa a kávéját, szomszédasszony?  
 — Nem én, csak most, mert nagyon el vagyok keseredve, a miért az uram nem akar új cipőt venni!

### Kölcsönös félrevezetés.

A. Hogyan tehetett Éhenbógh olyan hiteltre szert, hogy a legdrágább szabónál dolgozzon?

B. Hát a szabó megtudta, hogy a Royalban lakik.

A. És hogyan adhatnak neki hitelben lakást olyan elegáns szállóban?

B. Bizonyára a ruhájáról következtetik, hogy pénze van.

### Túllieztálta.

A. Egy rendkívüli esetet láttam: egy ember, a kinek nincsenek kezei, zongorázott.

B. Az semmi, én ismerek egy leányt, a kinek nincsen hangja, mégis énekel.

### Poharamról.

**H**ogy hasonlít a tengerhez  
Poharam,  
Habár annak vize, ennek  
Bora van.

Hiszen a mi a tengerben  
Drága kincs,  
Sok a gyöngye poharamnak,  
Száma sincs.

Felette is sokszor dühöng  
A vihar,  
Nem látott még olyat Tolna,  
Se Bihar.

S hogyha el-elkúzdöm vele  
Reggelig,  
A tengeri betegség is  
Megesik.

Van dagálya, meg apálya  
Is neki,  
Valahányszor az erszényem  
Engedi.

S mint a tenger mély vizében  
Szörnyeit,  
Úgy rejti el a poharam  
Bánatomnak könyjeit.

Árkosi Ödön.

### Az ördög bibliája.

*Feleség.* Ez a folytonos kártyázás elébb-utóbb tönkre tesz bennünket. Hagyd már egyszer abba!

*Férj.* Ne papolj, asszony! Hiszen én nem egyszer, de minden reggel abba hagyom.

### Megfelelt.

185



— Hogyan? Téged untat a Rossini zenéje? Teringettét! Nekem pedig végtelenül tetszik! Hát nem láttad a «Borbélyá»-t? — kérdi unokafivérétől a háziasszony.

— Nem, — volt a válasz, — magam borotválkozom.

### Borbélynál.



Egy úr kétségbeesetten lép be a borbély műhelyébe:

— Vágja le gyorsan a szakállamat!

— A haját is? — kérdi a borbély.

— Nem, azt kitépem majd magam!

## Kölesön.



- A. Adj, kérlek, kölesön öt forintot.  
 B. Nincs több, barátom, háromnál.  
 A. Nem baj, add ide, kettővel adósom maradsz.

## Kétségbeesés.

*Mama.* Mars tanulni, te haszontalan fiú!  
*Pali* (sirva). Akkor inkább visszamegyek a gólyához.

## Nomen et omen.

Löffelholtz császári tábornokot a kuruczok egymás közt rendszeresen csak *Fakanál* generálisnak nevezték.

Löffelholtz 1708. év őszén tetemes haderővel a bányavárosokat fenyegette. Midőn erről Bercsényi értesült, rögtön a fejedelem szállására sietett és izgatottan kezdte rajzolni a veszélyes helyzetet, mely Löffelholtz sikeres előnyomulásából keletkezhetik. Ennek a gyémántlelkű szabadsághősnek ugyanis megvolt az a hibája, hogy néha-néha rémképeket látott és ilyenkor hirtelen izgalomba, zavarba jött. Rákóczi egy ideig komolyan, majd ajkát jóságos mosolyra vonva, hallgatta kedves vezére szavait, végre pedig megszólalt:

— Hát bátyám, azt hiszed talán, hogy a bányavárosok mindjárt oda lesznek, mielőtt az a német alájuk megyen? Ne félj: elvásik a *Fakanál*, míg a bányákból a vizet kimeríti!

Bercsényi elnevette magát; megcsendesült és szokott erélyével látott a szükséges utasítások kiadásához.

## Csodálatos.

*Borissza.* Igazán csodálatos, ezelőtt néhány perczcel az arczom volt halvány s az üveg piros, most meg az arczom piros és az üveg halvány.

## Horgászás.

**N**éha-néha eljárók én  
 A folyó partjára,  
 Hol az ember horogjával  
 A szerencsét várja.

Nagy az öröm, a mikoron  
 Egy buta halacska  
 Mit se sejtve, a csalétket  
 Nagy mohón bekapja.

Minapában ketten ültünk  
 A fővényes parton.  
 Én voltam az egyik horgász,  
 Másik egy kisasszony.

Órahosszat lestünk ottan,  
 Halacskára várva,  
 Türtük a nap izzó tüzét,  
 Ámde mindhiába.

Nemcsak a nap tüzelt engem,  
 De egy égő szempár;  
 Halat ugyan nem foghattam, —  
 Az időmért nem kár.

Mert a parton, a fővényen  
 Nem hiába ültem,  
 Horgom üres, ámde magam  
 Horogra kerültem. *Maróthi János.*

## Furesa ajánlat.



Egy csinos leány kilép a zeneműkereskedésből. Hozzá lép egy fiatal ember s megszólítja:

— Énekel ön, kisasszony?

A hölgy meglepődve, hidegen néz végig rajta.

— Hogy mer ön ilyen kérdést intézni hozzám?

— Mert én zongoratanár vagyok s ha ön énekelne, boldognak érezném magamat, ha önt kísérhetném!

**Vendéglőben.**

*Vendég.* Gyuri, ez a beafsteak szörnyű komisz. Azonnal hívja ide a vendéglőst!

*Pinczér.* Oh, kérem ássan, az még komiszabb!

**Viziszony.**

*Ábrahám.* Russz dulga von o holnok.

*Smüle.* Mondjál meg oztot is, hodj mért?

*Ábrahám.* Nű? Egész életében von ű o vízben!

**Pompás élet.**

*A.* Hallom, pompás dolguk van Kanászéknak.

*B.* Meghiszem azt! Náluk ha valaki megbetegszik, az nem lehet más, mint czukorbetegség.

**Repülés.**

*Bandi.* Nagyszerű volna, ha repülni tudnánk.

*Rudi.* Én nem tartom nagyszerűnek, mert apám is ki-repült multkor a korcsmából s azóta fáj a lába.

**Gonosz nyelv.**

— Hallottad, hogy Juliska énekelt azon a hangversenyen, a melyet a Lipótmezőn a bolondok szórakoztatására rendeztek?

— Szép. És látszott rajtuk, hogy nincs helyén az eszük?

— Nemcsak az, hanem képzeld, háromszor megújráztatták a Juliska énekét!

**Megfelelt.**

A hősiességnek és tántoríthatatlan hűségnek nem egy példájára akadunk II. Rákóczy Ferencz felkelésének idejéből. Ilyen példa többek között Sugó György esete is.

Sugó György, okos beszédű és képzett katona, salva guarda volt Szakolczán és mint ilyen 1708. év elején a császáriak kezébe került. Hodolinban raboskodott. A főbb tisztek is szívesen érintkeztek vele, sokra becsülték és minden rábeszélő képességüket felhasználták, hogy labanczságra térítsék; Sugó azonban állhatatos maradt és minden kísértésnek ellentállott. Mindazonáltal Nádasdy Ferencz gróf, egy vadlelkű és minden nemesebb emberi

érzésből kivetkőzött osztrák zsoldos, a ki pedig fia volt a vértanu-halált szenvedett országbirónak, azt hitte, hogy durva erőszakkal többre megy tisztársainál s ezért maga elé hivatván Sugót, megfenyegette, hogy pallossal vágatja le a fejét, ha vissza nem tér a császár hűségére.

Sugó azonban élesen szemébe nézett a rettegett embernek és nyugodt hangon válaszolta neki:

— Megteheti Nagyságod; de bizony Isten mondom, hogy az én fejem és vérem sem lesz károsabb a Nagyságod atyja fejénél.

Nádasdy megszegyenülve hallgatott.

Nem is lett neki semmi baja. Nemsokára ezután békével szabadon bocsátották.



*Dada* (a látogatóba jövő anyóshoz). Nézze, nagysága, milyen szép kis unokáról gondoskodott a kedves veje!

*Anyós.* Nem, nem! Nem akarom látni, a míg nem vagyok biztos benne, hogy nem áprilist akar velem járatni az a kiállhatatlan ember!

#### Audiencia után.

*Blauné.* Nü Mónikám, váltál audiencián?

*Blau.* Mán hojdne lettem valna!

*Blauné.* És milyen impresziót tett rád o király?

*Blau.* Szeretnék vele edj olsóst játszoni.

#### Nem úgy gondolta.

1865-ben kitűzték N.-Ujfaluban a nemzeti zászlót. Persze ez nem jelenthetett egyebet, mint hogy «kiűtött újra a szabadság».

Neki is áll a tordai atyafi, felpakol egy szekérderék dohányt s utczu, viszi a vásárra.

A vámnál azonban elesipte a fináncz.

— Dejszen uram! — szabadkozik az atyafi, — nézze, ki van tűzve a nemzeti zászló, szabadság van már.

— Hja, barátom, — mondá a fináncz, — az csak afféle félszabadság ám!

— No, hiszen én is csak a felét hoztam ám be a dohányomnak! — vágja oda a paraszt.

#### Sóhaj.

Egy beteg, a ki igen sokat szeret enni, így monologizál:

— No, ha az Isten megsegít, halálom után nem eszem olyan sokat . . .

#### Idegen.

*Tanár.* Mit olvas, kisasszony?

*Kisasszony.* Idegen nyelveket.

*Tanár.* Akkor olvasson inkább magyarul, mert az önnek idegen.

#### Szikrák.

I.

Ismerek egy hithű embert,  
Pénztárosság hivatása,  
Imádkozik: bárcsak egyszer  
Sikerülne sikkasztása.

II.

A szép özvegy nagyon büszke  
Selyem brokat ruhájára;  
Ánde azért ne firtassuk:  
Kifizetve-é az ára?

M. J.

#### Telen.

— Mit kuporogsz a kályha mellett?  
Hisz be sincs fűtve.

— Hát az illuzió, az semmi?

#### Gonosz nyelv.



*Nagynéni.* Oh, én csak nagyon bátor emberhez megyek nőül!

*Unokaöcs.* Legyen nyugodt, néni, ha magát valaki nőül veszi, az már elég bizonyíték arra, hogy bátor ember!



Nyiregyháza, K. Kényes kérdés, a melyre annál kényelmesebb a felelet. — Pay-Kos. A kérdéses jegyek már évek óta mind arczképesek, tehát más által nem használhatók. Egyébként alkalmilag lesz önre gondunk. Az adomák jobbára jók. — Budapest, M. J. Apraja, nagyja mind megállja a sarat. — M-Sziget, Sz. Mind a javából valók. Egyiket felképezzük. Meleg üdvözet! — Sóvár. Az elsőnek germán zamata van, a többi közül egyiket közölni fogjuk. — Ó-Sinka, V. Versnek és prózának egyaránt jó hasznát vesszük. — Tréfa. Jut is, marad is a jövő hétre. — Budapest, L. F. Mind a kettő túlságosan el van nyújtva. — Budapest, K. M. A mult héten kapuzárás után érkezvén, csak most juthattak be. Mindig szívesen látjuk.

## Magyar királyi államvasutak.

8965. szám.

### Pályázati hirdetmény.

A m. kir. államvasutak piski-petrozsényi vonala alább megnevezett állomásainak kibővítéséhez szükséges magasépítmények és tartozékainak előállítására ezennel nyilvános versenytárgyalás hirdettetik, melyre a jogérvényesen kiállított ajánlatok legkésőbb 1902. évi április hó 30-án déli 12 óráig a magy. kir. államvasutak aradi üzletvezetősége titkárságánál (arad-csanádi palota, I. emelet) benyújtandók. Később beérkező ajánlatok nem fognak figyelembe vétetni. Az ajánlatok közt a szabad választás jogát, tekintet nélkül az árakra, az üzletvezetőség magának tartja fenn. A szabályszerűen felbélyegzett és lepecsételt ajánlatok borítékai, a következő felirással látandók el: «Ajánlat a m. kir. államvasutak piski-petrozsényi vonalán létesítendő magasépítmények előállítására». Az előállítandó magas építmények következők: a) Kalán-Zeykfalva állomáson: Egy emeletes őrház, kettős melléképülettel, sütőkemenczével és szemétveremmel. b) Russ állomáson: A 13. sz. egyszerű őrháznak kettős őrházzá való kibővítése, kettős melléképülettel és sütőkemenczével. c) Váralja-Hátszeg állomáson: A 22. sz. egyszerű őrháznak kettős őrházzá való kibővítése, kettős melléképülettel és sütőkemenczével. d) Puj állomáson: Egyszerű földszintes őrház egyszerű melléképülettel, kuttal és sütőkemenczével. e) Livádia állomáson: Egy földszintes altiszi laképület, gazdasági udvar, kut szemétverem és sütőkemenczével. f) Krivádia állomáson: A lebontott favázás őrház alapfalainak felhasználásával első-erdélyi vasuti szabvány szerint őrház építése, melléképülettel, sütőkemenczével. g) Banicza állomáson: Egy földszintes altiszi laképület, gazdasági udvar, szemétverem és sütőkemenczével. h) Bolibarlang állomáson: Egy földszintes altiszi laképület, gazdasági udvar, szemétverem és sütőkemenczével. Csak az összes munkákra lehet ajánlatot tenni. Az ajánlatok benyújtását megelőző napon azaz 1902. évi április hó 29-én déli 12 óráig 2500 korona, azaz kétezeröttszáz korona bánatpénz a magy. kir. államvasutak (arad-csanádi palota földszintjén) akár készpénzben, akár állami letétekre alkalmas értékpapirokban teendő le. A bánatpénzről szóló letétjegy az ajánlathoz nem csatolandó. Az értékpapírok a budapesti, illetőleg bécsi tőzsdén legutóbb jegyzett 14 napnál nem régiebb, utolsó árfolyam szerint számíttatnak, de nem névértéken felül. Posta útján beküldött ajánlatok és bánatpénzek térti vevénnyel adandók fel. A létesítendő épületek tervei, a magy. kir. államvasutak aradi üzletvezetősége építési és pályafentartási osztályánál megtekinthetők, ugyanott az ajánlat alapjául szolgáló költségvetések, a szerződési tervezet, ajánlati minta és a pályázati feltételek 3 korona lefizetése mellett kaphatók. Aradon, 1902 április hó. *Az igazgatóság.*

51533/902. szám.

### Pályázati hirdetmény.

A magy. kir. államvasutak igazgatósága a készletében levő pályafentartási és vágány-építési czélokra már nem használható: mintegy 2120 tonna külföldi ócska vassin eladása czéljából nyilvános pályázatot hirdet. Ezen a vevőnek teljes kocsirakományokban a magy. kir. államvasutak valamely állomásán bérmentve kocsi rakva és hivatalból lemászáva fognak átadatni és tartozik a vevő azokat az ügylet megkötése után veendő felszólítástól számított egy hónapon belül a vételár előzetes lefizetése ellenében átvenni, illetve azok felett rendelkezni. A sinek minden kötelezettség nélkül az egyes darabok szelvényére és minőségére adatnak el, a sinek hosszát illetőleg megjegyeztetik, hogy csakis öt méteren felüli és öt méteren aluli hosszal bíró darabokra vállalunk kötelezettséget, miért is oly ajánlatok, melyek határozott hosszakat vagy szelvényeket kötnek ki, figyelembe nem vétetnek. Kikötöttük, hogy minden ajánlattevő ajánlatával az a felett hozandó határozatig kötelezettségben marad. Ajánlat részmennyiségre is tehető. Az ajánlattevő a jelen hirdetésben felsorolt feltételeken kívül magára nézve kötelezőknek ismeri el a magy. kir. államvasutaknak az ócska anyagok eladása iránt 122291/96. sz. a. fennálló általános feltételeit, a melyeket ivenként 30 fill. magyar bélyeggel saját- és két tanu aláírásával ellátva ajánlatához csatolni tartozik. Ezen feltételek 30 fillérért a nyomtatványtárolt megszereshetők. Vidéki megrendelésekre, melyek írásban a nyomtatványtárhoz intézendők, 30 fillér és a megfelelő postabélyeg beküldése ellenében megküldetnek. Az ajánlatban az átvételi állomás, továbbá az ajánlati ár korona értékben (számmal és betűvel), végre az idézett feltételek elfogadása világosan kiteendő. Felhívottnak tehát a pályázni szándékozók, hogy lepecsételt s egy koronás magyar kir. bélyeggel ellátott ajánlataikat ezen külfelirattal: Ajánlat ócska sinek megvételére 51533/902 sz.-hoz folyó évi május hó 13-ának déli 12 órájáig anyag- és leltáribeszerezési szakosztályunknál (Andrássy-út 73. sz. II. em. 43/a. sz. alatt) benyújtani sziveskedjenek. Bánatpénzképen az ajánlott egységár szerint kiszámított értékösszeg 5 %-a az ajánlat benyújtását megelőző napjának déli 12 órájáig főpénztárunknál készpénzben, vagy állami letétekre alkalmas értékpapírokban leteendő. Bánatpénz nélküli elégtelen bánatpénzzel a határidőn túl beérkező, vagy táviratilag tett ajánlatok, úgyszintén olyanok is, melyek az előirt feltételek nélkül érkeznek és pótajánlatok figyelembe nem vétetnek. Más ügyletek biztosítására letéteinkben levő biztosítékok ezen ajánlathoz nem fogadtatnak el bánatpénzül. Egyébként a magy. kir. államvasutak igazgatósága fentartja magának azt a jogot, hogy az ajánlatok között, tekintet nélkül az ajánlott árra, szabadon választhasson, hogy az egyes ajánlatoknak tetszése szerinti részmennyiségeket is engedhessen át s végre, hogy a czél elérésére bármely más intézkedést is tehessen. Ha ajánló a kiirt egész mennyiségre, vagy annak bizonyos meghatározott részére kíván ajánlatot tenni, ezt jóvoltában határozottan kifejezni tartozik.

Budapest, 1902 április hóban.

*Az igazgatóság.*

x **Vérgyógyítás (Hemopatia).** Új és eredeti 14 év óta kipróbált gyógymód, a mely hazánk és a külföld jobb köreiben általános elismerésnek örvend. Rendkívüli jó sikerrel lesz alkalmazva asthma, szív-, gyomor-, hólyag- és idegbajoknál, vér- és bőrbántalmak ellen és kizárja az elmezavar és szélhűdés beállítását. A kezelése kellemes, nem gátolja a beteget napi foglalkozásában, tartós, gyökeres gyógyulást eredményez. E gyógymód megalapítója **Dr. Kovács J.** fővárosi orvos, a kinek *Budapesten, V., Váci-körut 18. sz.* alatt egy, ezen célra berendezett orvosi rendelő intézete van, melyet mindazoknak legmelegebben ajánljuk, a kik a fent elősorolt bajok valamelyikében szenvednek. **Dr. Kovács J.** levélbeli megkeresésre készségesen válaszol. A nevezettnél a vérgyógyításról szóló értekezés 1 korona beküldése ellenében díjmentesen kapható.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: *Baróti Lajos.*

Franklin-Társulat nyomdája.

A képeket horganyba edzi FREUND.

Alapított



1863. évben.

## Első leánykiházasítási egyesület

m. sz.

Leány és fiú biztosító intézet.

Budapest, VI. Teréz körút 40.

Az intézet saját házában.

Legelőnyösebb és legolcsóbb díjtételek gyermekek biztosítására. Változatlanul megállapított havi díjtételek. Azonnali haláleseti biztosítás. Kötvény és bélyegilleték nem fizetendő. Prospektussal és felvilágosítással szolgál az intézet.

### Hirdetések

a lap részére csakis a hirdetési felvételi irodában

Tenczer Gyula Budapest, Szervita-tér 8. vétetnek fel.

## ÉLŐKERITÉS.

Gleditschia csemeték és magvak.

Óriás tövisű, igen gyorsan fejlődő sövénynövény. Ez az egyedüli, melyből oly örökös kerítés nevelhető pár év alatt, rendkívül csekély kiadással, melyen nemhogy ember, de semmiféle állat, még az apró nyulak sem hatolhatnak át. **Minden rendeléshez rajzokkal ellátott ültetési és kezelési utasítás mellékeltek.** Ezer csemete elég 200 méterre. — **Ára 6 frt.** Nagy mulasztást követ el mindenki kinek örökös áthatlan kerítésre van szüksége, ha nem ezt alkalmazza, szikes, köves, homok, agyag-, nedves talajban is egyenlően tenyészik. Azért is terjedt úgy el, hogy alig van az országnak oly része, hol nagyban ne szaporítanák.

## Szőlőoltványok

szokványminőségben.

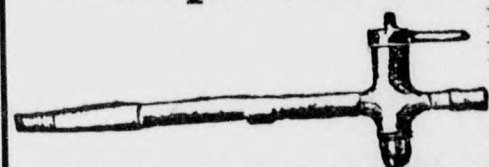
### Diócsemeték.

Óriási jövedelmet biztosító voltánál fogva ennek tenyésztése számos gazdaságban az utóbbi időben rendkívül elterjedt.

Színes fénynyomatu **főárjegyzék ingyen és bérmentve** küldetük minden rendelési kötelezettség nélkül. **Az árjegyzésen** kívül még egy olyan könyvet kap ezzel, ki azt címére ingyen és bérmentve küldetni kéri, mely nincsen az a ház, vagy család, a hol annak tartalmát haszonra ne fordítanák, városon, falun, pusztán, gazdag vagy szegény családnál egyaránt. Így még azoknak is igen érdekében áll **kik rendelni semmit nem akarnak**, mert benn számos oly közlemények foglaltatnak, melyek mindenkinek nagy szolgálatot tesznek. **Cím: «Ermelléki első szőlőoltványtelep» Nagy-Kágya, u. p. Székelyhid.**

## HIRMANN FERENCZ rézáru gyára

Budapest, VII., Csányi-u. 9.



Készít bor és sörcsapokat, bor és sörszivattyút, légnymásu sörkimérő készüléket, valamint mindennemű pincze-gazdászati cikket. Kereskedelmi rézsúlyokat, Phylloxera fecskendőket és permetezőkhöz szükséges összes alkatrészeket. Felirati czimtablát, cséplő- és egyéb gépekhez szükséges csapágycsöveket fémből nyersen és kidolgozva stb. — Telefon 31-86.

## WALLA JÓZSEF, mozaik és cémentáru gyára

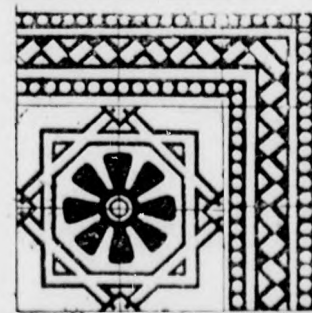
BUDAPEST, Rottenbiller-utca 13. szám.

Granit-Terazzo  
Betonirozások  
Medenczék  
Csatornázások  
Szökőkutak

Jászolok  
Fayence falburkolati lapok  
Aszfalttető és elszigetelő lemezek

Keramit-lap  
Mozaik lap a la Mettlachi  
Márvány-Mozaik lap  
Czement-lap  
Menyezet nádszövet

Tüzálló (chamotte) téglá  
Portland cément  
Román cément  
Teracotta áruk.



BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.



Ő császári és királyi Fensége  
József főherczeg udvari szállítói  
és szerb. kir. udv. szállítói.



# Sikkes egyenruhákat

és felszerelési czikkeket tábornokoknak, törzs- és főtiszteknek, önkénteseknek, vasuti és postahivatalnokoknak, kincstári és uradalmi erdésztiszteknek és erdőőröknek, csendőrségnek, rendőrségnek, tűzoltóknak, pénzügyőröknek és anyakönyvvezetőknek, valamint minden egyenruhát viselő testületnek leg-elegánsabban és legolcsóbban készítenek

## BLUM ÉS TÁRSA

Ő császári és királyi Fensége József főherczeg udvari szállítói.

BUDAPEST,

Sütő-utca 2. (Szervita-tér sarkán.)

*Arjegyzékek készséggel küldetnek.*

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

